

Capitolul I

Cuibul de corbi

Domnul Satterthwaite ședea pe terasa de la Crow's Nest¹ privindu-l pe Sir Charles Cartwright, gazda lui, cum urca pe cărațea dinspre mare.

Crow's Nest era un bungalow modern, dintre cele construite extrem de bine. Nu avea ornamente exterioare de lemn, nici frontoane, nici alte excrescențe dragi unui constructor de mâna a treia. Era o clădire solidă, albă, simplă – înșelătoare când venea vorba de mărime, pentru că era mult mai întinsă decât în aparență. Numele i se datora poziționării, sus, la înălțime, tronând deasupra portului Loomouth. Și într-adevăr, dintr-un colț al terasei, dincolo de balustrada rezistentă, se deschidea o prăpastie abruptă înspre marea învolturată. Pe șosea, Crow's Nest se afla la un kilometru și jumătate de oraș. Șoseaua ducea înspre interiorul uscatului și apoi șerpuia amețitor deasupra mării. Pe jos, Crow's Nest era accesibil în șapte minute, pe cărarea abruptă pe care Sir Charles Cartwright o parurgea chiar în acel moment.

Sir Charles era un bărbat între două vîrste, bronzat și bine făcut. Purta pantaloni din flanel cenușiu-închis și

¹ Cuibul Corbului – post de observație situat în vârful catargului (în limba engleză, în original) (n.red.)

cu un pulover alb. Avea un mers ușor legănat, iar pumnii și-i ținea pe jumătate închiși în timp ce se plimba. Nouă din zece oameni ar fi zis „ofițer de marină, în rezervă – n-ai cum să nu recunoști genul acesta de om“. Al zecelea, judecând ceva mai limpede, ar fi ezitat, încurcat fiind de ceva greu definibil, ceva ce nu se potrivea. Și apoi poate, pe negândite, s-ar ivi o imagine, puntea unui vapor – dar nu un vapor real –, ci o navă compusă din faldurile unei draperii dintr-un material gros, cu țesătură bogată – un bărbat, Charles Cartwright, aflat pe punte scăldat într-o lumină, alta decât cea a soarelui, cu pumnii pe jumătate înclestați, cu acea alură și o voce degajată – vocea calmă, plăcută a unui marinări și gentleman englez, mult amplificată în tonalitate.

– Nu, domnule, spunea Charles Cartwright, mi-e teamă că nu am cum să-ți răspund la această întrebare.

Și gata, cortina grea cade, luminile tâșnesc vîi de peste tot, orchestra se avântă la cea din urmă măsură sincopată, iar niște fete, purtând funde enorme în păr, întreabă: „Ciocolată? Limonadă?“ Primul act al piesei *Chemarea adâncurilor*, cu Charles Cartwright în rolul comandantului Vanstone, a luat sfârșit.

Din postul lui de observație, domnul Satterthwaite, zâmbi privind în jos.

Un omuleț uscat și mic, domnul Satterthwaite, patron al artelor și al scenei dramatice, snob până în vîrful unghiilor, dar un snob de treabă, era invitat întotdeauna la cele mai importante sindrofii și la tot soiul de evenimente sociale (cuvintele „precum și domnul Satterthwaite“ apărând invariabil în coada tuturor listelor de invitați). Dincolo de toate acestea, domnul Satterthwaite era un om de o inteligență impresionantă și un observator subtil a tot ceea ce ține de oameni și de lucruri.

Acum murmura, clătinând din cap: „Nu m-aș fi putut vreodată gândi la aşa ceva. Nu, serios, niciodată n-aș fi crezut aşa ceva“.

Zgomotul unor pași răsună pe terasă și îl făcu să-și întoarcă ușor capul. Bărbatul masiv, cu părul sur, care veni la masă și își trase un scaun își purta marca profesiei clar întipărită pe chipul lui bland, energetic, care îi trăda vârsta mijlocie.

Spui „doctor“ și „Harley Street“ și îți dai seama că Sir Bartholomew Strange a reușit în profesia pe care și-a ales-o. E un specialist renumit în afecțiuni nervoase și, de curând, a primit distincția de cavaler al Coroanei Britanice.

Își trase scaunul mai aproape, lângă domnul Satterthwaite, și spuse:

– Ce n-ai fi crezut? Ei? Să auzim!

Domnul Satterthwaite îi atrase atenția, cu un zâmbet, asupra siluetei care înainta rapid pe cărarea care ducea înspre ei.

– N-aș fi crezut că Sir Charles ar fi fost mulțumit să rămână atât de mult în... să... exil.

– La naiba, nici eu n-aș fi crezut! Celălalt râse, aruncându-și capul pe spate. Îl știa pe Sir Charles de când era copil. Am fost împreună la Oxford. A fost constant același om – un actor mult mai bun în viață reală decât pe scenă! Sir Charles joacă fără încetare un rol. Nu se poate abține – e ca o a doua natură pentru el. Charles nu iese dintr-o încăpere – nu, el își face ieșirea – și întotdeauna trebuie să aibă și o replică pe măsură pentru o asemenea ocenzie. Oricum, lui îi priește o schimbare de rol – nimic nu-i convine mai mult. Acum doi ani s-a retras de pe scenă – zicea că vrea să trăiască o viață simplă, la țară, departe de lume, unde să-și satisfacă pasiunea lui străveche pentru mare. A venit aici și a construit locul aceasta. Asta e versiunea lui de casă simplă, de țară. Trei băi și utilități de ultimul răcnet! Și eu gândeam ca tine, Satterthwaite, n-am crezut

că o să dureze. În cele din urmă, Charles e și el om – are nevoie de public. Doi sau trei căpitanii în rezervă, o mână de cucoane bătrâne și un popă – nu e tocmai audiența pe care și-o dorește. Am crezut că „omul simplu, îndrăgostit de mare“ o să dispară vreo șase luni. Și apoi, sincer vorbind, am zis că o să se sature de rolul său. M-am gândit că următorul pe lista de roluri va fi acela al plăcăritului om de lume, undeva la Monte Carlo, sau, poate, chiar al unui latifundiar în munții Scoției – e destul de versatil Charles său al nostru!

Doctorul se opri. Fusese un discurs lung. Privirea lui se umplu de afecțiune și amuzament în timp ce-l privea pe bărbatul care urca și habar nu avea că era subiect de conversație. În câteva minute avea să ajungă la ei.

– Cu toate acestea, continuă Sir Bartholomew, se pare că ne-am înșelat. Atracția pentru viață simplă încă nu a dispărut.

– Un om pentru care totul e o dramă regizată este de multe ori prost înțeles, preciză domnul Satterthwaite. Tinzi să nu-i iezi în serios sinceritatea.

Doctorul încuvîntă.

– Mda, spuse el, dus pe gânduri. E adevărat.

Cu un salut vesel, Charles Cartwright alergă în sus pe scările care-l aduceau pe terasă.

– *Mirabelle* s-a depășit pe sine, spuse el. Trebuia să fi venit și tu, Satterthwaite.

Domnul Satterthwaite scutură energetic din cap. Stomacul îi fusese dat peste cap de prea multe ori, traversând Canalul Mâncării, ca să credă acum în miracolul de a supraviețui unei excursii cu barca. În acea dimineață o privise pe *Mirabelle* de la fereastra dormitorului său. Fusese un vânt numai bun și domnul Satterthwaite mulțumise providenței pentru pământul ferm de sub picioare.

Sir Charles merse la fereastra din salon și sună servitorul să vină cu băuturile.

– Trebuia să fi venit, Tollie, și spuse prietenului său. Nu ești tu acela care-și petrece jumătate din viață în Harley Street spunându-le pacienților ce bună ar fi viața lor dacă și-ar petrece-o legănată de valurile oceanului?

– Marele avantaj al profesiei de medic, și răspunse Sir Bartholomew, e acela că nu ești obligat să urmezi propriul sfat.

Sir Charles râse cu poftă. Continua, fără să-și dea seama, să joace același rol – acela al marinărilui fanfaron și plin de vervă. Era un bărbat extraordinar de arătos, frumos proporționat, cu un chip bine conturat, pe care se cîtea amuzamentul, cu ușoare umbre sure pe la tâmpile, conferindu-i un plus de distincție. Însășiarea trăda ceea ce era cu adevărat – un gentleman, în primul rând, și un actor, în al doilea.

– Te-ai dus singur? întrebă doctorul.

– Nu, răspunse Sir Charles, întorcându-se să-și ia băutura de pe o tavă ținută de o cameristă foarte îndemânică. Aveam „coadă“ după mine, pe domnișorica aceea, Egg¹, ca să fiu mai exact.

În vocea lui se distingea o urmă vagă de jenă care îl făcu pe domnul Satterthwaite să-l privească brusc cu interes.

– Domnișoara Lytton Gore? Știe căte ceva despre navigație, dacă nu greșesc.

Sir Charles râse fără convingere.

– Reușește să mă facă să mă simt ca un veritabil marin de uscat; dar, mulțumită ei, îmi îmbunătățesc tehnica.

Un gând se strecură rapid în mintea domnului Satterthwaite. „Mă întreb dacă nu cumva... domnișoara Lytton Gore... poate că tocmai de astă nu se simte el obosit... la vîrstă lui... o vîrstă periculoasă... întotdeauna apare o fată Tânără într-un asemenea moment în viața unui bărbat...“

Sir Charles continua:

¹ Ou (în limba engleză, în original)

— Marea... nimic nu se compară cu marea... vântul, și soarele, și marea... și o cocioabă fără pretenții în care să te retragi.

Și se uită cu plăcere la clădirea albă din spatele lui, echipată cu trei băi, fiecare cu apă rece și caldă, cu un sistem central de încălzire de ultimă generație, cele mai noi instalații electrice și o turmă de servitoare, cameriste, menajere, bucătar și slujnică la bucătărie. Se prea poate ca interpretarea lui Sir Charles a ceea ce înseamnă o cocioabă fără pretenții să fi fost puțin exagerată.

O femeie înaltă și urâtă din cale-afară ieșise din casă și se îndrepta către ei.

— Bună dimineața, domnișoară Milray.

— Bună dimineața, Sir Charles. Bună dimineața (înclină ușor capul înspre ceilalți doi). Acesta este meniu pentru cină. Dacă vreți să faceți anumite modificări la el, să-mi spuneți, vă rog.

Sir Charles îl luă și mormăi în legea lui:

— Să vedem. Pepene cantalup, borș, macrou proaspăt, potârniche, *soufflé Surprise*, *canapé Diane*... nu, cred că e excelent, domnișoară Milray. Toată lumea sosește cu trenul de patru și jumătate.

— I-am spus deja lui Holgate ce are de făcut. Apropo, Sir Charles, dacă nu vă e cu supărare, ar fi mai bine dacă aş cina și eu cu dumneavoastră în seara asta.

Sir Charles o privi uimit, dar îi răspunse politicos:

— Cu mare plăcere, domnișoară Milray... dar... ăăă... cum de...

Fără să-și piardă cumpătul, domnișoara Milray îi explică:

— Altfel, Sir Charles, ați fi treisprezece la cină; și nici nu știți cățăi oameni superstițioși există.

Dacă ar fi fost să judece cineva după tonul ei, ar fi zis că domnișoara Milray ar fi așezat treisprezece oameni la

cină în fiecare seară din viața ei, fără ca măcar să clipească. Femeia continuă nestincherită:

— Cred că totul a fost aranjat. I-am spus lui Holgate că masina e pentru Lady Mary și soții Babbington. Corect?

— Absolut. Chiar asta voi am să-ți spun.

Domnișoara Milray se retrase cu un zâmbet ușor superior pe chipul ei aspru.

— Femeia asta este remarcabilă, spuse Sir Charles reverențios. Mi-e întotdeauna teamă că o să vină să mă spele și pe dinți.

— Eficiență în persoană, conchise Strange.

— Lucrează pentru mine de șase ani, continuă Sir Charles. Mai întâi am angajat-o ca secretară la Londra, iar aici, bănuiesc, pe post de menajeră-minune. Conduce casa asta ca la armată. Și acum, poftim, pleacă de la mine.

— Cum așă?

— Zice că — Sir Charles își scărpină nasul semnificativ — zice că are o mamă invalidă. Personal, nu cred o iota. Genul ăsta de femeie n-a avut niciodată nici un fel de mamă. Femeile astă sunt făcute de o mașinărie, nu sunt ființe umane. Nu, e altceva la mijloc.

— Foarte probabil, spuse Sir Bartholomew, s-au tot auzit zvonuri fel de fel.

— Zvonuri? Actorul îl țintui cu privirea. Ce fel de... zvonuri?

— Dragul meu Charles, știi foarte bine despre ce fel de zvonuri vorbesc.

— Vrei să spui că sunt zvonuri despre mine și... ea? Cu față aceea? Și la vârsta pe care o are?

— Păi probabil că nici cincizeci de ani nu are.

— Probabil, zise Sir Charles, cîntărand problema. Serios acum, Tollie, tu nu te-ai uitat la față ei? Are doi ochi, un nas și-o gură, dar nu e tocmai ceea ce ai putea numi cu adevărat o față — nu o față de femeie. Nică cea mai mare devoratoare de scandal dintre fetele astă bătrâne n-ar fi

în stare să lege de o față ca aceea, precum a ei, o idilă romantică.

— Subestimezi fantezia fetelor bătrâne englezoaice.

Sir Charles scutură aprig din cap.

— Nu pot să accept aşa ceva. Domnișoara Milray are un soi de respectabilitate hidroasă pe care până și o fată bătrâna englezoaică trebuie să i-o recunoască. Femeia asta e virtutea și respectabilitatea întruchipate – și foarte bună la casa omului. Întotdeauna îmi aleg secretarele să fie urâte ca păcatul.

— Înțelept bărbat!

Sir Charles rămase adâncit în gânduri preț de câteva minute. Ca să-i distragă atenția, Sir Bartholomew întrebă:

— Cine vine în după-amiaza astă?

— Angie, în primul rând.

— Angela Sutcliffe? Bun.

Domnul Satterthwaite se apleca interesat în față, dornic să afle care erau participanții la petrecerea din seara aceea. Angela Sutcliffe era o actriță bine-cunoscută, nu tocmai Tânără, dar cu trecere la public și foarte apreciată pentru inteligență și farmecul ei. Lumea spunea adesea despre ea că ar fi fost succesoarea lui Ellen Terry¹.

— Apoi mai vin și soții Dacres.

Domnul Satterthwaite încuviință, din nou, ca pentru sine. Doamna Dacres era, în fapt, patroana de la Ambrosine Ltd., o croitorie de mare succes. Numele ei apărea în programele de operă și teatru: „Rochiile domnișoarei Blank din primul act, marca Ambrosine Ltd., Brook Street“. Soțul ei, căpitanul Dacres – în jargonul hipic –, era un cal breaz. Petrecea mult timp la cursele de cai – în vremuri apuse, fusese el însuși jocheu la Grand National. Avusese ceva necazuri – nu știa nimeni exact de ce, deși zvonuri

¹ Ellen Terry (1847–1928), actriță de origine britanică, celebră pentru interpretarea personajelor shakespeareiene (n.red.)

fuseseră destule. Nu a existat nici o anchetă, nimic oficial, însă de fiecare dată când era pronunțat numele lui Freddie Dacres, sprâncenele unora sau ale altora se ridicau ușor.

— Apoi dramaturgul Anthony Astor.

— Desigur, spuse domnul Satterthwaite. Ea e cea care a scris *Sens unic*. Am fost de două ori la piesă. A avut un succes răsunător.

Îl făcea placere să arate că știa că Anthony Astor era femeie.

— Exact, confirmă Sir Charles. Tot uit că numele ei adevărat e Willis, dacă nu mă înșel. Am văzut-o o singură dată până acum. Am invitat-o ca să-i fac pe plac Angelei. Cam asta ar fi compania – pentru cină, vreau să spun.

— Și cei din partea locului? întrebă doctorul.

— Oh, localnicii! Ei bine, ar fi soții Baddington – el e pastor, un insă destul de cumsecade, nu tocmai cufundat în cele sfinte, și nevastă-sa, o femeie de treabă. Îmi dă lecții de grădinărit. Vin ei, și mai vin și Lady Mary și Egg. Cam atât. A, da, mai e un Tânăr, Manders, un jurnalist sau ceva de genul acesta. Un tinerel arătos. Și cu el se întregește grupul.

Domnul Satterthwaite era un om metodic din fire. Numără capetele să vadă dacă ies la socoteală.

— Domnișoara Sutcliffe, unu, soții Dacres, trei, Anthony Astor, patru, Lady Mary și fiică-sa, șase, pastorul și nevasta, opt, cu Tânărul de care ziceai, nouă, cu noi trei se fac doisprezece. Acum, ori dumneata, ori domnișoara Milray trebuie să fi calculat greșit, Sir Charles.

— Nu avea cum să fi calculat greșit tocmai domnișoara Milray, îl asigură Sir Charles. Femeia aceea nu greșește niciodată. Ia să vedem: Ei, fir-ar să fie, ai dreptate. L-am uitat pe ultimul dintre ei. Mi-a ieșit din minte.

Chicoti de placere.

— Și nu cred că i-ar plăcea să afle astă vreodată. Omul acesta este cel mai arrogant individ din căți mi-a fost dat să întâlnesc vreodată.